

Innst. S. nr. 105

(2001-2002)

Innstilling fra kontroll- og konstitusjonskomiteen om Riksrevisjonens undersøkelse av regionale utviklingsprogrammer

Dokument nr. 3:4 (2001-2002)

Til Stortinget

1. INNLEDNING

Av St.meld. nr. 31 (1996-1997) Om distrikts- og regionalpolitikken framgår det at formålet med regionale utviklingsprogrammer er å få til en mer effektiv distrikts- og regionalpolitikk med mer forpliktende koblinger mellom bruk av virkemidler og planer forankret i utfordringene og vilkårene for hver region. I behandlingen av stortingsmeldingen uttrykte kommunalkomiteen enighet om at dette er en viktig målsetting, og at det er behov for mer forpliktende regionale utviklingsprogrammer med sterkere samhandling mellom ulike etater og forvaltningsnivåer.

De regionale utviklingsprogrammene skal omfatte eller gi føringer for hovedvekten av virkemidlene som bevilges til distrikts- og regionalpolitiske formål over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett. I 2000 utgjorde dette ca. 2,2 mrd. kroner. I tillegg skal de regionale utviklingsprogrammene omfatte virkemidler og innsats innenfor nærings-, landbruks-, fiskeri-, og arbeidsmarkedspolitikken.

Formålet med Riksrevisjonens undersøkelse har vært å belyse iverksettelsen av regionale utviklingsprogrammer i forhold til Stortingets vedtak og forutsetninger.

2. OPPSUMMERING AV UNDERSØKELSEN

Undersøkelsen er begrenset til Nordland, Oppland og Rogaland fylker. Geografisk spredning, ulik størrelse og distrikts- og næringsprofil er sentrale faktorer som lå til grunn for valg av fylkene.

Tilrettelegging på sentralt nivå

Undersøkelsen viser at den sentrale samordningen knyttet til arbeidet med regionale utviklingsprogrammer er lite tydelig, med få og til dels svake elementer

som kan bidra til å forplikte sektorene og forvaltningsnivåene i det regionale utviklingsarbeidet. Ved introduksjonen av regionale utviklingsprogrammer i 1997 var det uklart hvilken rolle og ansvar departementene skulle ha i den sentrale samordningen. Samtidig var det uklart hvilken rolle programmene skulle ha i forhold til de eksisterende plansystemene på fylkesnivå. Stylingssignalene fra sentralt nivå i forhold til de regionale statsetatene synes også å være generelle og tvetydige når det gjelder deltakelsen i det regionale utviklingsarbeidet. De færreste av departementene ser regionale utviklingsprogrammer som et sentralt virkemiddel for å nå egne sektorvise målsettinger. Samlet sett gir undersøkelsen grunn til å etterlyse en sterkere vekt på forberedelser, tilrettelegging og tydelighet fra departementenes side i forhold til arbeidet på regionalt nivå.

Samordning av virkemidler og prosesser på regionalt nivå

Undersøkelsen viser at de tradisjonelle distriktpolitiske virkemidlene som forvaltes av fylkeskommunene og SND utgjør hovedtyngden i finansieringen av de regionale utviklingsprogrammene. For øvrig viser undersøkelsen at 80-90 pst. av de midlene som de regionale utviklingsprogrammene skal legge føringer for, er søknadsbaserte. Som følge av spesifikke tildelingskriterier for de enkelte tilskuddsordningene, ulike forhold knyttet til den enkelte søknad og variasjoner i etterspørsel etter tiltaksmidler, vil de regionale utviklingsprogrammene i begrenset grad ha mulighet til å påvirke fordelingen av de søknadsbaserte midlene.

Introduksjonen av regionale utviklingsprogrammer synes foreløpig ikke å ha bidratt til noen forenkling og samordning av planprosessene på fylkesnivå, slik intensjonene var. Av regionalmeldingen framstod det også som uklart hvordan en slik forenkling skulle skje.

I lys av dette kan det synes nødvendig med en større tydelighet fra sentralt nivå om hvilke plansystemer man ønsker på regionalt nivå, og hvordan koblingene mellom de ulike planene bør være. Når det gjelder involvering av næringslivet er det også vanskelig å se av undersøkelsen at dette planverktøyet har tilført fylkene noe nytt sammenlignet med øvrig fylkes- og strategisk næringsplanarbeid.

Undersøkelsen indikerer også uklare ansvars- og rolleforhold mellom sentralt og regionalt nivå når det gjelder hvordan de regionale utviklingsprogrammene skal følges opp.

Begrensninger ved mulighetene for samordning i det regionale utviklingsarbeidet

De regionale utviklingsprogrammene viktigste funksjon synes å være som møteplass og diskusjonsarena for de sentrale aktørene innen nærings- og sysselsettingsfeltet i fylkene. På tvers av fylkene er det bred enighet om at arbeidet har bidratt til at etatene har blitt bedre kjent og fått mer innsikt i hverandres sektorområder. Dette avviker likevel fra de høye forventningene som Stortinget signaliserte ved behandlingen av St.meld. nr. 31 (1996-1997). I forlengelsen av dette er det grunn til å stille spørsmål ved om de nødvendige forutsetningene er til stede for å sikre mer samordning og forpliktende deltakelse, og derigjennom mer konkrete programmer som på en tydeligere måte supplerer det øvrige planverket.

Sentrale retningslinjer og føringer innen den enkelte sektor og på det distriktpolitiske området legger begrensninger på etatens deltakelse på prosjekt- og tiltaksnivå. Disse begrensningene knytter seg primært til muligheten for å gi finansielle bidrag. Samtidig gir de regionale aktørene uttrykk for at kompetanse, nettverk med mer ikke blir vurdert som et likeverdig bidrag i det regionale utviklingsarbeidet sammenlignet med finansiell medvirkning. På denne måten skapes et skille mellom aktører som har regionale utviklingsmidler til rådighet, og aktører som hovedsakelig kan bidra med kompetanse i det regionale utviklingsarbeidet.

De undersøkte fylkene har ulike forutsetninger for arbeidet med regionale utviklingsprogrammer, både som følge av forskjeller i distriktpolitisk status og ulike erfaringer med tverrsektorielt samarbeid. Som følge av at de regionale utviklingsprogrammene i hovedsak begrenser seg til de distriktpolitiske tilskuddsordningene bevilget fra Kommunal- og regionaldepartementet, har fylkenes distriktpolitiske status betydning for omfanget av midler som inngår i finansieringen av programmene.

3. KOMMUNAL- OG REGIONALDEPARTEMENTETS KOMMENTARER

Kommunal- og regionaldepartementet uttrykker i sine kommentarer at rapporten tar opp mange aktuelle

problemstillinger, og at den er nyttig i departementets arbeid med å videreutvikle de regionale utviklingsprogrammene. Departementet gir uttrykk for at mye av det som er behandlet i rapporten er spørsmål som er tatt opp og avklart i forbindelse med utarbeidelsen av St.meld. nr. 34 (2000-2001) Om distrikts- og regionalpolitikken, uten at det er spesifisert hvilke forhold det siktes til. Videre påpekes det at rapporten aktualiserer behovet for forenklingstiltak.

4. RIKSREVISJONENS BEMERKNINGER

Sett på bakgrunn av forutsetningene og forventningene om hva som skulle oppnås med de regionale utviklingsprogrammene, mener Riksrevisjonen at viktige målsettinger knyttet til samordning av prosesser og virkemiddelbruk på regionalt nivå ikke synes å være oppnådd. Programmene har i stedet fungert som møteplass og diskusjonsarena for aktørene innen nærings- og sysselsettingsfeltet i fylkene.

Etter Riksrevisjonens oppfatning kan ikke de vanskeligheter som regionalt nivå har i forhold til samordning vurderes uavhengig av den tilrettelegging som gjøres på sentralt nivå. Undersøkelsen viser at departementene i den sentrale samordningsgruppen ikke har iverksatt konkrete endringer for å lette sektorsamarbeidet på regionalt nivå.

Kunnskap og sektorkompetanse fra for eksempel næringslivet vil kunne være et nyttig bidrag i utformingen og gjennomføringen av de regionale utviklingsprogrammene. Undersøkelsen viser imidlertid at de regionale utviklingsprogrammene i de tre fylkene langt på vei begrenser seg til midler fra de distriktpolitiske tilskuddsordningene som bevilges av Kommunal- og regionaldepartementet og forvaltes av fylkeskommunen og SND. Etter Riksrevisjonens syn innebærer dette at samordningen av virkemidler har vært mindre omfattende enn det som ble lagt til grunn ved introduksjonen av de regionale utviklingsprogrammene. Videre medfører det distriktpolitiske fokuset at regionale utviklingsprogrammer fungerer relativt sett best i fylker med høy distriktpolitisk status, slik som Nordland. At det distriktpolitiske blir dominerende i de regionale utviklingsprogrammene har sammenheng med hvordan programmene finansieres i de tre fylkene. Etter Riksrevisjonens oppfatning er det derfor grunn til å reise spørsmål ved om dette er i samsvar med intensjonene med regionale utviklingsprogrammer om at disse skulle fremme regional utvikling og baseres på helhetlig tenkning regionalt.

Riksrevisjonens undersøkelse viser videre at arbeidet med regionale utviklingsprogrammer foreløpig ikke har bidratt til den forutsatte forenkling og samordning av planprosesser på fylkesnivået. Målene og strategiene i programmene er generelle og vidtfavnende og gir i liten grad føringer for mer konkrete mål i fylkesplanene og de strategiske næringsplanene, samtidig som rapporteringen av resultatene av programarbeidet

er mangelfull. Følgelig får de regionale utviklingsprogrammene preg av å være overordnede og strategiske plandokumenter snarere enn handlingsprogrammer. Riksrevisjonen er innforstått med at størstedelen av midlene som inngår i de regionale utviklingsprogrammene er bestemt av etterspørselen, og at det dermed er problematisk å spesifisere programmene fullt ut ved starten av året. Dessuten er Riksrevisjonen på det rene med at arbeidet med de regionale utviklingsprogrammene er et utviklingsarbeid, og at dette arbeidet kan være tidkrevende. Etter Riksrevisjonens oppfatning er det likevel grunn til å reise spørsmål ved om Kommunal- og regionaldepartementet og andre involverte departementer i tilstrekkelig grad har vurdert hvilke plansystemer man ønsker på regionalt nivå, hvordan koplingene mellom de ulike planene bør være og dessuten hvilke forutsetninger som må være til stede for at de regionale utviklingsprogrammene i større grad skal kunne konkretiseres.

5. KOMMUNAL- OG REGIONALDEPARTEMENTETS SVAR

Saken har vært forelagt Kommunal- og regionaldepartementet som bl.a. svarer følgende:

"... Departementet er i hovedsak enig i de bemerkninger som gjøres, og oppfatter arbeidet som et konstruktivt bidrag til videreutvikling av de regionale utviklingsprogrammene.

Vi viser også til vår egen evaluering av de regionale utviklingsprogrammene gjennomført av Nordregio og Nordlandsforskning. Denne evalueringen tok også utgangspunkt i Stortingsmelding nr. 31 (1996-1997) Om distrikts- og regionalpolitikken. Evalueringen inngår som bakgrunnsmateriale og erfaringsgrunnlag til Stortingsmelding nr. 34 (2000-2001) Om distrikts- og regionalpolitikken (Kap. 5). Evalueringen og Riksrevisjonens forvaltningsrevisjon kommer i hovedsak til de samme konklusjoner. Riksrevisjonens rapport forelå imidlertid ikke før etter at meldingsarbeidet var avsluttet. I et utviklingsarbeid som dette, er det viktig å få synliggjort ovenfor Stortinget at læring underveis og korrigeringer, er viktig når denne typen utviklingsarbeid skal gjennomføres."

6. RIKSREVISJONENS UTTALELSE

Riksrevisjonen har merket seg at departementet i hovedsak er enig i de funn og vurderinger som er gjort i saken.

Riksrevisjonen konstaterer at viktige målsettinger knyttet til samordning av prosesser og virkemiddelbruk på regionalt nivå ikke er oppnådd, og at Stortingets forutsetninger og forventninger derfor ikke synes å være innfridd. Etter Riksrevisjonens vurdering kan ikke vanskelighetene med samordning på regionalt nivå vurderes uavhengig av den tilretteleggingen som gjøres på nasjonalt nivå, og undersøkelsen viser også at departementene i den sentrale samordningsgruppen

ikke har iverksatt konkrete endringer for å lette sektorsamarbeidet regionalt. Riksrevisjonen har merket seg at Kommunal- og regionaldepartementet sammen med de berørte departementene, vil sette i gang konkrete tiltak som vil bidra til å bedre samarbeidet regionalt og nasjonalt.

Riksrevisjonens undersøkelse viser at de regionale utviklingsprogrammene langt på vei begrenser seg til midler fra de distriktpolitiske tilskuddsordningene som bevilges av departementet og SND. Etter Riksrevisjonens vurdering synes resultatet å ha blitt vesentlig mindre omfattende enn det som var intensjonene med de regionale utviklingsprogrammene. Kommunal- og regionaldepartementet uttaler i denne sammenheng at det vil klargjøre forventningene til hva de regionale utviklingsprogrammene skal omfatte, og at hele fylkets utvikling skal være i fokus.

Blant annet som et ledd i saksbehandlingen av dokumentet, gjennomførte komiteen en studietur til Nord-Norge. Komiteen hadde et møte i Tromsø 17. januar 2002 med Troms fylkeskommune og ulike deltagere i det regionale partnerskap for å belyse arbeidet med regionale utviklingsprogrammer i dette fylket.

7. KOMITEENS MERKNADER

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Berit Brørby, Kjell Engebretsen og Jørgen Kosmo, fra Høyre, André Dahl og Martin Engeset, fra Fremskrittspartiet, Carl I. Hagen og Henrik Rød, fra Sosialistisk Venstreparti, Christian Holm og lederen Ågot Valle, og fra Kristelig Folkeparti, Modulf Aukan, viser til Dokument nr. 3:4 (2001-2002) om Riksrevisjonens undersøkelse av regionale utviklingsprogrammer.

Komiteen viser til at et bredt flertall i Stortinget har uttrykt enighet om målet om en mer effektiv regionalpolitikk, slik det blant annet kommer til uttrykk i kommunalkomiteens behandling av St.meld. nr. 31 (1996-1997). I denne innstillingen, Innst. S. nr. 242 (1996-1997), så stortingsflertallet regionale utviklingsprogrammer som et redskap for å gjennomføre en mer effektiv regionalpolitikk, gjennom bedre samordning mellom ulike sektorer med stor betydning i den regionale næringsutviklingen, og til sterkere koblinger mellom planer og virkemiddelbruk i regionen. Det ble understreket at man forventet at fylkeskommunene ville gi arbeidet med de regionale utviklingsprogrammene høy prioritet. Videre uttrykte stortingsflertallet at det er viktig og prisverdig at innføringen av regionale utviklingsprogrammer fører til at fylkeskommunene selv får prioritere bruken av de samlede regionalpolitiske virkemidler.

Komiteen har merket seg at Riksrevisjonen i svært klare ordelag er kritisk til den formen de regionale utviklingsprogrammene har funnet. Komiteen har videre merket seg at Kommunal- og regionaldepar-

tementet i hovedsak er enig i kritikken. Deler av kritikken er også i tråd med det som fremkommer i tidligere evalueringer av de regionale utviklingsprogrammene, gjengitt i St.meld. nr. 34 (2000-2001).

Komiteen viser til at intensjonen bak regionale utviklingsprogram er todelt. På den ene siden er målet en effektivisering og koordinering av virkemidler for nærings- og sysselsettingspolitikken. På den andre siden er målet en regional tilpasning av og kontroll med virkemidlene.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, registrerer at regionalt tilpassede virkemidler for å sikre regionale næringspolitiske mål både er i tråd med Stortingets enighet om en mer effektiv regionalpolitikk og i tråd med nyere økonomisk forskning omkring innovasjon og regionale særtrekk og forutsetninger for økonomisk utvikling. Flertallet har videre merket seg at Riksrevisjonen trekker frem som positivt at ordningen har hatt en viktig funksjon som skaper av møteplass og diskusjonsarena for de sentrale aktørene innen nærings- og sysselsettingsfeltet i fylkene. Tidligere evalueringer som blant annet er omtalt i St.meld. nr. 34 (2000-2001), viser også at det *ikke* er vanskelig å dra med bedrifter i omfattende strategiarbeid med en langsiktig tidshorison og i prosjekter som ligger nær opp til eller kan være med på å påvirke bedriftenes rammebetingelser og muligheter til å styrke konkurransevnen. Flertallet ser på bakgrunn av dette ingen grunn til å forkaste intensjonene og ambisjonene bak de regionale utviklingsprogrammene. Flertallet er enig med Riksrevisjonen i at de regionale utviklingsprogrammene derfor må få en posisjon i den regionale nærings- og arbeidsmarkedsplanleggingen som er i tråd med Stortingets opprinnelige intensjoner.

Komiteens medlemmer fra Høyre og Kristelig Folkeparti merker seg at intensjonene og ambisjonene bak de regionale utviklingsprogrammene ikke er realisert og for flere av de berørte parter utelukkende oppfattes som en planøvelse uten reelt innhold. Disse medlemmer vil i den sammenheng peke på betydningen av at kommuner oppnår økonomisk gevinst ved å legge til rette for næringsutvikling. Disse medlemmer ber Regjeringen vurdere hvorvidt hel eller delvis overføring av selskapskatten til kommunene kan være et bidrag i områder hvor flere kommuner utgjør et felles arbeidsmarked. Disse medlemmer antar at dette kan være et viktig incitament for å satse på utvikling av lokale arbeidsplasser. Disse medlemmer bemerker videre at bedre generelle rammebetingelser, vilje til reell statlig desentralisering og delegering av oppgaver er viktige forutsetninger for at de regionale utviklingsprogrammene skal kunne tjene sitt formål. Disse medlemmer viser til det pågående reformarbeid for å realisere målene i Innst. S. nr. 307 (2000-2001). Fylkeskommunen i fremtida vil bli en medaktør i regional nærings-

utvikling. Det vises her til uttalelsen som NHO i Troms hadde under komiteens besøk. Disse medlemmer vil også peke på at Regjeringen har signalisert at en større del av regionalbevilgningene skal bli disponert av fylkeskommunene.

Komiteen registrerer at det er variasjoner i erfaringer mellom de tre fylkene som danner grunnlag for Riksrevisjonens undersøkelse. Komiteen deler likevel Riksrevisjonens generelle vurdering av at de regionale utviklingsprogrammene har fått manglende tyngde i forhold til de vedtak, intensjoner og ambisjoner som Stortinget har lagt til grunn i Innst. S. nr. 242 (1996-1997). Riksrevisjonen peker spesielt på at de regionale utviklingsprogrammene ifølge regionalmeldingen og St.prp. nr. 1 (1998-1999) skulle representere et koordinert og samarbeidende regionalt utviklingsarbeid mellom ulike type virkemidler, som nærings-, landbruks-, fiskeri- og arbeidsmarkedspolitikken. Komiteen registrerer at Riksrevisjonen viser at dette har begrenset gyldighet i de tre undersøkte fylkene, og at Riksrevisjonen peker på at samordningsintensjonen som de regionale utviklingsprogrammene representerer er lite tydelig og inneholder for få og for svake elementer som kan bidra til å forplikte sektorene og forvaltningsnivåene i det regionale utviklingsarbeidet. De regionale utviklingsprogrammene skulle ikke komme i tillegg til eksisterende planprosesser, men virke integrerende i forhold til de øvrige planene. Komiteen mener at Riksrevisjonens undersøkelse gir grunnlag for å slå fast at dette ikke har vært tilfelle. En medvirkende årsak til dette er at regionalmeldingen ikke var klar på hvordan en slik forenkling skulle skje. Komiteen har videre merket seg at den sentrale samordningsgruppen ikke har iverksatt konkrete endringer for å lette sektorarbeidet på regionalt nivå, men i langt sterkere grad fokusert på å hindre at de regionale utviklingsprogrammene kom i konflikt med egne sektormål. Komiteen vil på bakgrunn av dette anbefale at det foretas en gjennomgang av eksisterende planverk og styringssignaler for å hindre at disse kommer i konflikt med målsetningen bak de regionale utviklingsprogrammene. Staten må samordne sine ressurser og de statlige virksomheter må pålegges å delta i arbeidet med de regionale utviklingsprogrammene. Fullmaktene og påleggene som gis til de statlige virksomheter må medføre at disse blir reelle deltagere ikke bare i planprosessen, men også i realiseringen av de regionale utviklingsprogrammene.

Komiteen registrerer videre at Riksrevisjonen slår fast at de regionale utviklingsprogrammene er for lette som virkemiddel i forhold til prosesser og virkemiddelbruk regionalt, både fordi det er begrensede virkemidler knyttet til programmene, fordi det er for lite konkretisert og for lite forpliktende for de regionale aktørene. Riksrevisjonen viser også til at store deler av midlene som er omfattet av de regionale utviklingsprogrammene har vært søknadsbaserte og delvis knyttet til for uklare kriterier. Dette har redusert muligheten for

styring av retning på midlene. I St.meld. nr. 34 (2000-2001) heter det at Kommunal- og regionaldepartementet i samarbeid med Nærings- og handelsdepartementet og andre berørte departementer vil ta initiativ til at tidsperspektivet på de regionale utviklingsprogrammene utvides til 4-årige programmer fra og med 2004, og at blant andre Arbeids- og administrasjonsdepartementet er innstilt på å medvirke med midler som støtter opp under prosesser som også har positive arbeidsmarkeds-konsekvenser.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, mener de regionale utviklingsprogrammene må gjøres til reelle samordnings- og styringsinstrumenter for nærings-, sysselsettings- og miljømessige mål. Flertallet mener de regionale utviklingsprogrammene må gjøres til reelle og gjennomgripende planverktøy som knytter sammen de offentlige medaktørene på en mer forpliktende måte. Flertallet mener de regionale utviklingsprogrammene må tilpasses de forutsetninger og behov som kjennetegner regionen, framfor å styres av kryssende statlige sektormål gjennom ulike programmer og ordninger. Flertallet mener regionale utviklingsprogrammer må gis en økonomisk ramme og administrativ tyngde som står i forhold til de ambisjoner og intensjoner Stortinget tidligere har lagt opp til.

Flertallet viser til opplysningene om at de regionale utviklingsprogrammene viktigste positive funksjon synes å være som møteplass og diskusjonsarena for aktørene innen nærings- og sysselsettingsfeltet i kommunene. Intensjonen bak innføringen av programmene er imidlertid betydelig større.

På denne bakgrunn stiller komiteens flertall alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet og Sosialistisk Venstreparti, spørsmål ved om ressursene som settes inn i de regionale utviklingsprogrammene står i forhold til resultatene.

Flertallet fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen på en egnet måte legge fram en sak om nytteverdien av de regionale utviklingsprogrammer."

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet viser til at Riksrevisjonens undersøkelse av de regionale utviklingsprogrammer i enkelte utvalgte fylker konkluderer med at disse har vært totalt mislykkede og at derfor veldig få av de opprinnelige målsettinger har blitt oppfylt. Undersøkelsen viser videre at de fleste av departementene ikke ser på regionale utviklingsprogrammer som et sentralt virkemiddel for å nå egne sektorvise målsettinger. I tillegg viser undersøkelsen at de færreste av de regionale aktørene prioriterer dette arbeidet. Etter disse medlemmers opp-

fatning viser dette at ordningen med regionale utviklingsprogrammer er en feilslått politikk som snart bør opphøre, slik at man unngår at mer arbeidskraft og kapital unødvendig går til spille i dette arbeidet.

På denne bakgrunn fremmer disse medlemmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen om å avvikle alle statlige tilskudd til regionale utviklingsprogrammer."

Disse medlemmer er enig i at det offentlige må arbeide for at det legges til rette for at næringsliv og andre viktige deler av vårt samfunn utover i landet utvikles videre, men er av den oppfatning at dette må gjøres på en annen måte enn ved offentlig styrte prosjekter som dette. Undersøkelsen viser at næringslivet i liten grad har sluttet opp om de regionale utviklingsprogrammene og at programmene i liten grad har ført til samordning av prosesser og virkemidler mellom sektorene. Disse medlemmer er av den oppfatning at dersom regionene skal ha vekst i årene som kommer, så må dette skje ved å gi det lokale næringslivet rammevilkår som muliggjør videre vekst. Dette kan ikke skje ved å opprette forskjellige offentlige prosjekter som er styrt av politikere og byråkrater, men ved å føre en skatte- og avgiftspolitik som lar verdiene være igjen i bedriftene og hos deres eiere og ansatte. I tillegg er det av avgjørende viktighet for regional utvikling at det offentlige byråkrati bygges ned, slik at dette ikke legger unødvendige hindringer i veien for et aktivt og variert næringsliv. I denne sammenheng vil forenkling av lover og forskrifter være viktig, spesielt forenkling av plan- og bygningslovgivningen. Etter disse medlemmers oppfatning har man fortsatt mye arbeid å gjøre på dette området i Norge. I tillegg til å legge til rette for en utvikling av lokalt næringsliv er det viktig å sørge for at verdiene får bli igjen i de områder av landet hvor de er skapt, slik at de kan være med på å bidra til en videre utvikling i disse områdene. I denne sammenheng vil disse medlemmer vise til at omleggingen av selskapsskatten til en statlig skatt for noen år tilbake har fått meget uheldige konsekvenser for mange regioner i landet som tidligere hadde store inntekter fra egne bedrifter. Disse medlemmer viser til at Fremskrittspartiet en rekke ganger har fremmet forslag om at selskapsskatten igjen må bli en kommunalskatt, men at dette har blitt nedstemt i Stortinget, til tross for at mange mindre kommuner i distriktene har ytret ønske om at selskapsskatten blir tilført dem.

8. FORSLAG FRA MINDRETALL

Forslag fra Fremskrittspartiet:

Stortinget ber Regjeringen om å avvikle alle statlige tilskudd til regionale utviklingsprogrammer.

9. KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen viser til dokumentet og det som står foran, og rår Stortinget til å gjøre slikt

vedtak:

I

Stortinget ber Regjeringen på en egnet måte legge fram en sak om nytteverdien av de regionale utviklingsprogrammer.

II

Dokument nr. 3:4 (2001-2002) - om Riksrevisjonens undersøkelse av regionale utviklingsprogrammer - vedlegges protokollen.

Oslo, i kontroll- og konstitusjonskomiteen, den 7. mars 2002

Ågot Valle
leder

Christian Holm
ordfører

Kjell Engebretsen
sekretær